

Peter og Rosa:

Peter ville til Søs, men hans morbroder, Præsten, holdt ham til bogen. I nat, i det åbne vindue, gik han langsomt og alvorligt sin fortid igennem, og lovede højtideligt sig selv at han ville løbe bort og blive sømand. I dette øjeblik tilgav han sine bøger og gav afkald på at brænde dem allesammen. „Lad dem samle støv,“ tænkte han, „eller falde i hænderne på støvede mennesker, der passer til bøger.“ Han selv ville leve under sejl, på et gyngende dæk, og se en ny horisont stå op med hver morgens sol. Da han således havde taget sin beslutning, fyldtes han af taknemmelighed, og foldede sine hænder i vindueskarmen...

At stikke til søs havde nærmest været en besættelse for Peter, siden han var en lille dreng:

Vejret, fugle og skibe, fisk og stjerner var for ham ting af langt større betydning. På en hylde i sin stue havde han en bark stående, som han havde skåret ud og rigget til med megen tålmodighed og nøjagtighed, den var af større værdi for ham end nogen af hans husfællers venskab eller modvilje. Det er sandt at barken, fra han først tog fat på den, i drengens tanker havde heddet "Rosa", men det ville være vanskeligt at sige, om dette var ment som en artighed mod skibet eller mod pigen...

Men Peter må ikke tage ud og sejle. Han skal læse og studere og blive præst. Til det har han en plan:

Lige siden Peter om natten, i forårsregnen, havde besluttet at løbe bort og stikke til søs, havde hans hjerte været fyldt med skibe: skonnerter, galeaser og fuldriggere. Nu var Rosa, som hun stod således hævet over ham i vindueskarmen, på strømpefødder og med sin blå kjole holdt tilbage af vinduessprossen, så vidunderlig lig en galionsfigur på et stort skib, at det et øjeblik for ham var, som om han så sin sjæl ansigt til ansigt. Liv og død, de søfarende folks sælsomme eventyr og oplevelser, Skæbnen selv, stod lyslevende for øjnene af ham, i en piges skikkelse... Han sagde ingenting, for han vidste ikke, hvordan man skulle tiltale en galionsfigur. Men idet han stirrede på hende, så hun tilbage på ham, ... og i pludselig, dyb bevægelse besluttede han at betro sig til hende, og at fortælle hende alt...

... jeg vil stikke til søs for at blive sømand. Gud vil have mig til sømand. Det er det, han har skabt mig til. jeg bliver en god sømand, Rosa, så god som nogen, han nogensinde har skabt. - At det dog skulde gå sådan, Rosa! At Gud skulle have skabt de store have, med stormene over dem og med månen, som skinner på dem, og at jeg skulle have ladet dem være, hvad de var, og aldrig have flyttet mig ud af stuen for at se dem....

Til Peters store overraskelse er Rosa ikke afvisende over for Peters ideer:

"ja," sagde Rosa med en lille, klar stemme, "men jeg har tit ønsket, at du ville gå til søs." Lidt efter sagde hun: "Mange skibe forliser, Peter. De fleste sømænd ender med at gå til bunds." Han måtte med magt rive sin tanke bort fra billedet af hende i vinduet, før han kunde svare. "ja, det ved jeg nok," sagde han, "men alle mennesker skal jo dø engang. Og jeg synes, at det at drukne må være den mest storartede død af alle."

"Hvorfor synes du det?" spurgte Rosa, som, selv var bange for dybt vand. "åh, jeg ved ikke," sagde han, og tilføjede lidt efter. "jo, for alt det vands skyld. For når du rigtig tænker over det, Rosa, da er der jo i virkeligheden ingenting, der skiller det ene verdenshav fra det andet. De er allesammen eet. Når man drukner i havet, så er det alle verdens have på én gang, som tager én. Det synes jeg er storartet." "ja måske," sagde Rosa..."

Kilde: Karen Blixen - Peter og Rosa, 1942